

РЕШЕНИЕ

№ 5579

гр. София, 06.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5959** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр с чл.29 ал.8 от Закона за общинската собственост (ЗОС).

Образувано е по жалба на поименно посочени 6 лица – Ц. Г. Т., Г. Г. Д., З. Г. Б., Г. И. К., Е. К. М. и В. К. М. в качеството на наследници на адресатите на Заповед за отчуждаване на ПИ по реда на глава III от ЗОС № РД 40-2 от 28.01.2010г. на Кмета на СО, срещу ЗАПОВЕД № СОА21-РД43-16 от 15.05.2021г на Кмета на Столична община с което се обезсилва Заповед № РД 40-2/ 28.01.2010г на Кмета на СО с искане за прогласяване нищожността ѝ, евентуално за отмяната ѝ като незаконосъобразна .

Твърдят, че не е предвидено обратно действие на чл.29 ал.8 от ЗОС/обн. ДВ, бр. 15 от 2011 г.), поради което не може да бъде прилаган за правоотношения възникнали и реализирали се преди влизане в сила на новия закон. Издаването на оспорената заповед на основание закон , който няма обратно действие обосновава материална некомпетентност. Разпоредбата на § 23 ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗОС /ДВ, бр. 15 от 2011 г/ се отнасяла единствено до започналите, но не и до приключилите производства по отчуждаване. § 23 ал.2 от ПЗР на ЗИД на ЗОС /ДВ, бр. 15 от 2011 г/ не предвиждал приложимост на чл.29 ал.8 от ЗОС. Сочат също нарушение изискването за форма, на административно производствените правила и отклонение от целта на закона.Претендират разноски.

Ответникът- Кмет на Столична община, чрез процесуалните си представители в писмено становище и в с.з. изразява становище за неоснователност на жалбата и

моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовна призована не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена от надлежни страни- в качеството на наследници на адресатите на Заповед за отчуждаване на ПИ по реда на глава III от ЗОС № РД 40-2 от 28.01.2010г. на кмета на СО, която се обезсилва с оспорения в настоящото производство ИАА.

Със Заповед за отчуждаване на ПИ по реда на глава III от ЗОС № РД 40-2 от 28.01.2010г. на кмета на СО, на основание чл. 25, ал. 2 във връзка с чл. 21 и чл. 25 от ЗОС, е отчужден ПИ № 3705 кв.12, м „Продължение на Трамвай № 4- гара Искър“, съгласно влязъл в сила ПУП, и е определен размер на равностойното парично обезщетение от 728 194 лева за собствениците на имота.

С влязло в сила на 16.04.2010 г. съдебно решение № 986/16.04.2010 г. по адм. д. № 1552/2010 г. на АССГ, 27-ти състав, е изменена горепосочената заповед в частта относно определения размер на парично обезщетение, като същият е определен в размер на 844 206 лева.

С процесната заповед № СОА21-РД43-16 от 15.05.2021г кметът на Столична община е обезсилил Заповед за отчуждаване на ПИ по реда на глава III от ЗОС № РД 40-2 от 28.01.2010г. на кмета на СО. В мотивите на заповедта е прието, че са налице предпоставките за обезсилване на заповедта по чл. 29, ал. 8 от ЗОБС във връзка с § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОС, тъй като е изтекъл 6-месечния срок който съгласно разпоредбата на § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС е започнал да тече от датата на влизане на това изменение в сила, т. е. от 22.02.2011 г. и е изтекъл на 22.08.2011 г., като в този срок не е предявено искане за отмяна на отчуждаването и дължимото парично обезщетение, ведно с лихвите не е било преведено по сметка на правоимащите.

Не е спорно между страните, че Столична община не е превела определеното парично обезщетение за отчуждения имот, както и не се твърди от жалбоподателите, че в срока по чл. 29, ал. 7 от ЗОБС е било предявено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване.

Обжалваната в настоящото производство заповед е издадена от компетентен административен орган, доколкото издател на обезсилената отчуждителна заповедта е именно кмета на Столична община, както и по аргумент от нормата на чл. 29, ал. 6 от ЗОБС. Макар чл. 29, ал. 8 ЗОБС да не посочва издателя на заповедта за обезсилване на заповедта по чл. 25, ал. 2 ЗОБС, от характера на производството и по аналогия с чл. 29, ал. 6 ЗОБС се извежда компетентност на кмета на общината.

По отношение на съответствие на процесната заповед със законоустановената форма следва да се има предвид, че обезсилването на отчуждителната заповед не настъпва по силата на закона. При положение, че обезсилването на заповедта съгласно чл. 29, ал. 8 от ЗОБС, е резултат от осъществяването на две нормативнопредвидени условия, а и от гледна точка на правната сигурност, необходима е преценката на административен орган, която да бъде обективирана с издаването на писмен административен акт. Липсата на нормативно предвиждане в този смисъл сочи на непълнота на разпоредбата на чл. 29,

ал. 8 от ЗОБС, която следва да бъде преодоляна с прилагането на разпоредби, отнасящи се до подобни случаи /чл. 46, ал. 2 от ЗНА/, като в случая такава е разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ЗОБС, чието предвиждане се отличава от предвиждането на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС по това, че отмяната се извършва не служебно, а по искане на собственика /в този смисъл е и решение № 8634/14.07.2015 г. по адм. д. № 11164/2014 г. по описа на ВАС/. С оглед на това, противно на доводите в жалбата, съдът намира, че процесната заповед е издадена в предписаната от закона форма и при спазване на чл. 59, ал. 2 от АПК, както и без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е постановен в съответствие с материално-правните норми. Съгласно разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ЗОБС, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 25, ал. 2 или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика, като в ал. 7 (нова - ДВ, бр. 15 от 2011 г.) е предвидено, че исканията за отмяна на заповедта за отчуждаване могат да се предявяват в тримесечен срок от изтичането на срока по ал. 6, ако до предявяването им дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота. В разпоредбата на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС (Нова - ДВ, бр. 15 от 2011 г.) законодателят е регламентирал, че ако в срока по ал. 7 не бъде предявено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване и в този срок дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота, заповедта за отчуждаване се обезсилва.

В случая, ответникът е приел, че посочените по-горе срокове са изтекли, като не е и преведено дължимото парично обезщетение ведно с лихвите, което му е дало основание да обезсили заповедта за отчуждаване.

С § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС /обн. ДВ, бр. 15 от 18.02.2011 г./ е дадена възможност исканията по чл. 29, ал. 7 да могат да се предявяват в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон. В процесният случай административното производство по отчуждаването е приключило със заповедта от 28.01.2010 г., която е била изменена в частта относно размера на обезщетението със съдебното решение от 2010 г., т. е. същото е приключило на 16.04.2010 г. В тази връзка следва да се има предвид, че плащането на определеното обезщетение, съответно прехвърлянето на собствеността, което се осъществява с плащането, представляват гражданско-правни последици, които не са част от административната процедура. Не е спорно между страните по делото, че Столична община не е превела на правоимащите определеното парично обезщетение за отчуждения имот след постановяване на цитираното по-горе съдебно решение за изменение на заповедта за отчуждаване в частта относно размера на обезщетението. В съответствие с § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС от 21.02.2011 г. /денят на влизане в сила на изменението на ЗОБС с ДВ, бр. 15/2011 г./ за правоимащите е започнал да тече 6-месечният срок, в който са могли да предявят искане за отмяна на заповедта за отчуждаване, като същият е изтекъл на 21.08.2011 г. Както към датата 21.08.2011 г., така и към момента на издаване на процесната заповед, дължимото парично обезщетение не е било преведено по сметката на правоимащите, поради и което и приложима е разпоредбата на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС. Двете кумулативни предпоставки на чл. 29 ал. 8 от ЗОС се преценяват към момента на прилагането ѝ, тоест датата на издаване на процесната заповед - 15.05.2021 г., които

безспорно се установява по делото, че в процесният случай са били налице - непредадено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване в срока по § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС и не е преведено в този срок дължимото парично обезщетение заедно с лихвите. Неоснователно се явява възражението на жалбоподателите, че предвид, че заповедта за отчуждаване е издадена, респ съдебното решение за изменението ѝ в частта относно размера на обезщетението е от преди влизането в сила на изменението на ЗОБС /ДВ, бр. 15/2011 г./, то по аргумент на § 23, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС по отношение на нея е неприложима разпоредбата на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС. В съдебната практика са налице редица решения по повод законосъобразността на заповеди за обезсилване на основание чл. 29, ал. 8 от ЗОБС на заповеди за отчуждаване, включително такива, които са издадени преди приемането на ЗИД на ЗОБС /обн. ДВ, бр. 15/2011 г./, в които се приема, че срокът, след изтичането на който могат да възникнат предпоставките за прилагане на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС се изчислява във връзка с чл. 29, ал. 7 от ЗОБС и удължения срок по § 23, ал. 2 от ЗИД на ЗОБС /напр. Решение от 8639/17.06.2013 г. по адм. д. № 9487/2012 г. на ВАС/. Не на последно място следва да се има предвид, че с разпоредбата на чл. 29, ал. 8 от ЗОБС се гарантират преди всичко правата на собствениците на отчуждените имоти и недопускане същите да търпят вреди от извършеното отчуждаване. Производството по чл. 29, ал. 8 ЗОБС има за предмет обезсилването на невлезли в сила административни актове за отчуждаването на имоти, собственост на физически или юридически лица. Както гласи чл. 29, ал. 3 ЗОБС, имотът се смята отчужден след превеждането на предвиденото в заповедта за отчуждаване парично обезщетение по сметката на правоимащите. Заповедта за отчуждаване влиза в сила едва след изпълнение на посоченото условие, поради което е допустимо да бъде обезсилена, ако обезщетението на правоимащите не бъде преведено в определения от закона срок /Р № 986 ОТ 24.01.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 232/2017 Г., III ОТД. НА ВАС/ При положение, че обезщетението не е платено, имотът не се счита отчужден, така че собственикът не разполага с признато от закона право да търси доброволно или принудително изпълнение на заповедта за отчуждаване в частта за определеното обезщетение /Решение № 8634/14.07.2015 г., ВАС, Трето О./. След изменението на чл. 29 от Закона за общинската собственост (ДВ, бр. 15 от 18 февруари 2011 г.) обезсилването на невлезлия в сила акт може да бъде поискано не само от собственика на отчуждения имот. Невлезният в сила акт може да се оттегли и по инициатива на административния орган, който е извършил отчуждаването

Неточно е позоваването на § 23, ал. 1 от преходните и заключителни разпоредби на закона, за да се обоснове липсата на основание по чл. 29, ал. 8 ЗОБС за обезсилване на заповедта за отчуждаване на имота. П. по § 23, ал. 1 за довършване на отчуждителното производство по досегашния ред се отнася за случаите, в които дължимото обезщетение се изплаща на собствениците и имотът преминава в собственост на общината. С обезсилването на заповедта по чл. 25, ал. 2 ЗОБС не се довършва отчуждителното производство - напротив, заличават се всички, извършени до този момент, административно-процесуални действия. /В този смисъл Р № 986 ОТ 24.01.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 232/2017 Г., III ОТД. НА ВАС/. От това следва, че административният орган не е допуснал нарушение на материалния закон, като е издал оспорения административен акт на основание чл. 29, ал. 8 ЗОБС.

С оглед горното, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателите не се дължат разноси. Предвид направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноси, на същата се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл.143, ал.3 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ц. Г. Т., Г. Г. Д., З. Г. Б., Г. И. К., Е. К. М. и В. К. М. срещу ЗАПОВЕД № СОА21-РД43-16 от 15.05.2021г на Кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Ц. Г. Т., Г. Г. Д., З. Г. Б., Г. И. К., Е. К. М. и В. К. М. да заплатят на Столична община юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 -дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: